

חלום נרקם / יפה פרבר

תחלה אֶסְפֵּר בְּהִירוֹת מֵאֶחָד עַד עֶשֶׂר
וְאֶשׁוּב מֵהַתְּחִלָּה לְמוֹדֵט
מִחֻשְׁבָּה, כִּךְ תִּמְיֵד
לְרֵאוֹת בְּתַמוֹנוֹת הַצָּצוֹת
כְּמוֹ תְּרִיס נִפְתַּח אֶל תוֹךְ הַחֹשֶׁךְ
חֵלוֹם נִשְׁכַּח וְחוֹזֵר
חֵלוֹם נִרְקָם כִּכָּה בְּתַנוּמָה שֶׁל רִגַע
בְּעַמְדֵי לְרִגְלֵי הַהַר אֵלָיו יֵצְאֵתִי
רְאִיתִי נְמָרִים נְחִים לְעַת עָרֵב,
אֵף הֵם עֵינֵי מִצִּיד שִׁיֵּצֵא מְכַלל שְׁלִיטָה
כְּמוֹ תְּרִיס נִפְתַּח אֶל תוֹךְ הַחֹשֶׁךְ
וְצִלְלִית שֶׁל עֵץ צוֹמַח
אוֹלֵי הַצָּבֵעַ יִחְזַר לְהִיּוֹת יָרֵק וְשׁוֹלַח
שְׂרָשִׁיִם נִנְעָצִים בְּרֵאשֵׁי
וְאִז שׁוֹקֵעַת אֶל תוֹךְ הַמַּיִם,
וְהַמַּיִם יִהְיוּ כְּחוֹלִים כְּמוֹ שָׁמַיִם .
וְאֵל הַשַּׁעַר הַנִּפְתַּח אֶת יוֹצֵאת
אֵל הַשְּׁבִיל הַמּוֹבִיל חוֹלֵמַת אֶת נַכְדַּתִּי
כִּשְׁהִיא לְקַחָה אֶת פְּנֵי בְּיָדֶיהָ הַקְּטָנוֹת
הַרְגָּשְׁתִּי אוֹתָן חֲמוֹת וּמְרַגְּעוֹת
חִפְּנָה אֶת פְּנֵי בִּשְׁתֵּי יָדֶיהָ
וְרָצִיתִי לֹמַר לָהּ כִּי אֶהְבֵּתִי אוֹתָהּ
עַד בְּלִי דֵי, בְּכָל לִבִּי
וְהִיא קִרְאָה מִחֻשְׁבוֹתֵי
וְאִמְרָה גַם אֲנִי אוֹתָךְ.

הגְרִפִּיקָה שֶׁל הַזְּמַן / יפה פרבר

ללא זְכוּכִית מְגֵדֶלֶת רוֹאִים אֶת הַזְּמַן הַחוּלֵף
אֶת נְקוּדוֹת הַזְּקֵנָה, הֵן קְמוּטוֹת מִמְאָמֶץ סְפָרְטוּנִי,
אֵף כִּי אֵינִי שׁוֹכַחַת אֶת רֵיחַ "הַפְּנִיג'ל"
שֶׁהִסְפִּיק לְחוּוֹת אֶת כָּל הַמַּגְעִים
הַמְחֻסְפָּסִים שֶׁאֶפְשֶׁר לְשֹׂאת,
עַל כֵּף יְדֵה הַרְכָּה שֶׁל אִמִּי,
אֵנִי זֹכֶרֶת, כְּשֶׁאֶמְרָה
"זֵיץ נִישֵׁט מִיט פֶּאָרְלֶעקְטֶע הֶעֱנִט":
"אֶל תִּשְׁבִּי בְיָדַיִם שְׁלוּבוֹת"
כְּמוֹ לְקוּחַ מִשִּׁיר אַחֵר, מִתְקוּפָה אַחֶרֶת,
תְּמִיד רְאִיתִי עֶסוּקָה בְּדָבָר מָה
עֲתָה יְדֵי נִרְאוֹת כְּיָדֶיךָ
רוֹאֶה אֶת הַגְּרִפִּיקָה שֶׁל הַזְּמַן
וְהַגִּידִים שֶׁאֶסְפְּתִי עִם הַשָּׁנִים הֵם אוֹת
לְמַסָּע שֶׁעֲבַרְתִּי מֵאֵז הָיוּ לִי
יְדֵי בְּבָה עִם גְּמוֹת .

הגעגוע / יפה פרבר

אני חווה את לכתם של האנשים
שחיו בו, במדבר הזה
הגעגוע שותק בסוף דצמבר
אל הרגע שבו אני חוזרת
לצעוד על הקרקע, בוואדי,
להחליק בשביל המתפזר תחתי
ולחוות את הסלעים
נשענים זה על גבי זה
אל כל המילים שנכתבו
צופים אל הרוחות והגשמים,
נוצר בי צער שכואב לדבר עליו
אני שמה כפי על פי
אלם מחסה אותי.
שביל ירוק נוצר מאז הגשם האחרון
מתפרש לאורך הוואדי
בנוף הצהוב-מדברי
שמקיף את עירי.
אלא שהיום השמים אחרים
מעט עננים שרוכיים פרושים,
השמש בזווית נמוכה חמה דיה
והיום הולך ומתארך, סוף דצמבר
כמה עצוב להיות שם
והציפורים של פעם לא באו
מרגישים גם הם שתיקה
ואוסף המילים כמו נושרים
אל חלקו השני של החורף
אלם מכסה אותי
כשאנשים הולכים ממני